

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

25 aprilie 2024*

„Trimitere preliminară – Articolele 49 și 54 TFUE – Libertatea de stabilire – Societate stabilită într-un stat membru, dar care își desfășoară activitatea în alt stat membru – Funcționarea și administrarea societății – Reglementare națională care prevede aplicarea legii statului membru în care o societate își desfășoară activitatea – Restricție privind libertatea de stabilire – Justificare – Protecția intereselor creditorilor, ale asociațiilor minoritari și ale salariaților – Combaterea practicilor abuzive și a aranjamentelor artificiale – Proportionalitate”

În cauza C-276/22,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Corte suprema di cassazione (Curtea de Casație, Italia), prin decizia din 11 aprilie 2022, primită de Curte la 22 aprilie 2022, în procedura

Edil Work 2 Srl,

S.T. Srl

împotriva

STE Sàrl,

cu participarea:

CM,

CURTEA (Camera a treia),

compusă din doamna K. Jürimäe (raportoare), președintă de cameră, domnul L. Bay Larsen, vicepreședintele Curții, îndeplinind funcția de judecător al Camerei a treia, și domnii N. Piçarra, N. Jääskinen și M. Gavalec, judecători,

avocat general: doamna L. Medina,

grefier: doamna M. Krausenböck, administratoare,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 11 iulie 2023,

* Limba de procedură: italiana.

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Edil Work 2 Srl și S.T. Srl, de R. Vaccarella, avvocato;
- pentru STE Sàrl, de A. Pontecorvo și P. Sammarco, avvocati;
- pentru guvernul italian, de G. Palmieri, în calitate de agent, asistată de G. Rocchitta, avvocato dello Stato;
- pentru Comisia Europeană, de G. Braun, L. Malferrari și M. Mataija, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 19 octombrie 2023,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolelor 49 și 54 TFUE.
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Edil Work 2 Srl și S.T. Srl, pe de o parte, și STE Sàrl, pe de altă parte, în legătură cu legalitatea transferului proprietății asupra complexului imobiliar denumit Castello di Tor Crescenza (denumit în continuare „castelul”) în favoarea primelor două societăți.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 3 Considerentul (2) al Directivei (UE) 2019/2121 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 noiembrie 2019 de modificare a Directivei (UE) 2017/1132 în ceea ce privește transformările, fuziunile și divizările transfrontaliere (JO 2019, L 321, p. 1) are următorul cuprins:

„Libertatea de stabilire este unul dintre principiile fundamentale ale dreptului Uniunii. În temeiul articolului 49 al doilea paragraf [TFUE], coroborat cu articolul 54 [TFUE], libertatea de stabilire pentru societăți include, printre altele, constituirea și administrarea acestor societăți în condițiile definite de legislația statului membru de stabilire. Libertatea de stabilire a fost interpretată de Curtea de Justiție a Uniunii Europene ca înglobând dreptul unei societăți constituite în conformitate cu legislația unui stat membru de a se transforma într-o societate care intră sub incidența dreptului altui stat membru, atât timp cât sunt îndeplinite condițiile definite de legislația acestui alt stat membru și în special criteriul pe care acest din urmă stat l-a reținut pentru stabilirea legăturii dintre o societate și ordinea sa juridică națională.”

Dreptul italian

- 4 Articolul 25 din legge n. 218 – Riforma del sistema italiano di diritto internazionale privato (Legea nr. 218 privind reforma sistemului italian de drept internațional privat) din 31 mai 1995 (GURI nr. 128 din 3 iunie 1995, p. 1, denumită în continuare „Legea nr. 218/1995”) prevede:

„(1) Societățile, asociațiile, fundațiile și orice altă entitate, publică sau privată, chiar fără caracter asociativ, sunt reglementate de legea statului pe teritoriul căruia a fost realizată procedura de constituire. Totuși, se aplică legislația italiană dacă sediul administrativ este situat în Italia sau dacă obiectul principal de activitate al unor astfel de entități se află în Italia.

(2) În special, sunt reglementate de legea aplicabilă entității:

- a) natura juridică;
- b) numele sau denumirea comercială;
- c) constituirea, transformarea și dizolvarea;
- d) capacitatea;
- e) formarea, atribuțiile și modalitățile de funcționare a organelor;
- f) reprezentarea entității;
- g) modalitățile de dobândire și de pierdere a calității de asociat sau de membru, precum și drepturile și obligațiile aferente acestei calități;
- h) răspunderea care decurge din obligațiile entității;
- i) consecințele încălcărilor legii sau ale actului constitutiv.

(3) Transferul sediului social în alt stat și fuziunile de entități stabilite în state diferite produc efecte numai dacă au fost realizate în conformitate cu legislația statelor în cauză.”

- 5 Articolul 2381 al doilea paragraf din Codice civile (Codul civil) are următorul cuprins:

„În cazul în care statutul sau adunarea generală permite acest lucru, consiliul de administrație își poate delega puterile unui comitet executiv format din unii dintre membrii săi ori unuia sau mai multora dintre membrii săi.”

Litigiul principal și întrebarea preliminară

- 6 Castelul, situat în vecinătatea Romei (Italia), constituia singurul bun din patrimoniul Agricola Torrescena Srl, societate a cărei activitate consta în administrarea acestui bun imobil. În cursul anului 2004, această societate și-a schimbat mai întâi denumirea, devenind STA Srl, apoi și-a transferat sediul social în Luxemburg, unde s-a transformat într-o societate luxemburgheză, STE, continuând în același timp să exploateze castelul.

- 7 În 2010, în cadrul unei adunări generale extraordinare a STE, care a avut loc în Luxemburg, S.B. a fost numită administratoare unică. Cu această ocazie, S.B. l-a numit pe F.F., care nu era nici acționar, nici membru al consiliului de administrație al STE, în calitate de mandatar general, atribuindu-i puterea de a îndeplini „toate actele și operațiunile necesare, fără excepție și fără excludere, cu respectarea limitelor obiectului social” (denumită în continuare „atribuirea de puteri în litigiu”).
- 8 În 2012, F.F., acționând în numele și pe seama societății STE, a transferat proprietatea castelului lui S.T., care, ulterior, a transferat-o societății Edil Work 2. În 2013, STE i-a chemat în judecată pe S.T. și Edil Work 2 în fața Tribunale di Roma (Tribunalul din Roma, Italia) pentru a obține anularea celor două transferuri ale proprietății asupra castelului, pentru motivul că atribuirea de puteri în litigiu era, potrivit dreptului italian, nelegală.
- 9 Considerând că această atribuire este legală, Tribunale di Roma (Tribunalul din Roma) a respins acțiunea. Întrucât hotărârea acestei instanțe a fost reformată de Corte d'appello di Roma (Curtea de Apel din Roma, Italia), Edil Work 2 și S.T. au formulat recurs la Corte suprema di cassazione (Curtea de Casație, Italia), care este instanța de trimitere.
- 10 Această instanță observă că din articolul 25 alineatul 3 din Legea nr. 218/1995 reiese că dreptul italian autorizează transformarea, realizată prin transferul sediului social într-un alt stat membru, a societăților italiene în societăți străine, cu condiția ca transferul să fie valabil atât în statul membru de origine, cât și în statul membru de destinație.
- 11 Cu toate acestea, potrivit instanței de trimitere, se ridică problema dacă constituirea STE ca societate luxemburgheză implică aplicarea legii luxemburgheze în privința actelor de administrare a acestei societăți, care a păstrat totuși centrul activităților sale în Italia.
- 12 În această privință, instanța menționată arată, pe de o parte, că criteriul general care permite determinarea legii aplicabile atribuirii de puteri în litigiu este, în sensul articolului 25 alineatul 1 din Legea nr. 218/1995, cel al locului în care a fost constituită societatea.
- 13 Or, în conformitate cu a doua teză a acestei dispoziții, legea italiană s-ar aplica societăților al căror „obiect principal” se află în Italia. Întrucât centrul de activitate al STE, și anume castelul, care este singurul său activ, se află în Italia, legea aplicabilă atribuirii de puteri în litigiu ar fi legea italiană.
- 14 Or, potrivit articolului 2381 al doilea paragraf din Codul civil, consiliul de administrație al unei societăți cu răspundere limitată nu își poate delega puterile decât membrilor acestui consiliu. Astfel, atribuirea acestor puteri unui subiect terț societății ar fi nelegală.
- 15 Instanța de trimitere observă, pe de altă parte, că, potrivit jurisprudenței Curții, libertatea de stabilire cuprinde dreptul unei societăți constituite în conformitate cu dreptul unui stat membru de a se transforma într-o societate a unui alt stat membru, în măsura în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute de dreptul acestui alt stat membru și în special în măsura în care este îndeplinit criteriul de legătură stabilit de acesta din urmă. Rezultă că faptul că numai sediul social este transferat, iar nu administrația centrală sau sediul principal nu ar exclude în sine aplicabilitatea libertății de stabilire în temeiul articolului 49 TFUE.

- 16 În plus, potrivit acestei dispoziții, libertatea de stabilire ar include nu numai constituirea, ci și „administrarea întreprinderilor”. Activitățile de administrare ar trebui să se desfășoare, în conformitate cu considerentul (2) al Directivei 2019/2121, în condițiile definite de legislația statului membru de stabilire, și anume în speță Marele Ducat al Luxemburgului.
- 17 În aceste condiții, Corte suprema di Cassazione (Curtea de Casație) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolele 49 și 54 [TFUE] se opun ca un stat membru în care a fost constituită inițial o societate (cu răspundere limitată) să aplice acesteia dispozițiile dreptului național privind funcționarea și administrarea [acestei] societăți în cazul în care, după ce și-a transferat sediul și a fost constituită din nou în conformitate cu dreptul statului membru de destinație, societatea [menționată] își păstrează locul de desfășurare a activității în statul de origine, iar actul de administrare în cauză afectează în mod decisiv activitatea societății?”

Cu privire la întrebarea preliminară

- 18 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, în cadrul procedurii de cooperare între instanțele naționale și Curte instituite la articolul 267 TFUE, este de competența acesteia să ofere instanței naționale un răspuns util, care să îi permită să soluționeze litigiul cu care este sesizată. Din această perspectivă, Curtea trebuie, dacă este cazul, să reformuleze întrebarea care îi este adresată. În acest scop, Curtea poate extrage din ansamblul elementelor furnizate de instanța națională și mai ales din motivarea deciziei de trimitere elementele dreptului Uniunii care necesită o interpretare, având în vedere obiectul litigiului principal [Hotărârea din 16 februarie 2023, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Copil nenăscut la momentul cererii de azil), C-745/21, EU:C:2023:113, punctul 43].
- 19 În prezenta cauză, instanța de trimitere solicită Curții să stabilească dacă articolele 49 și 54 TFUE se opun ca actele de administrare a unei societăți care se află în situația societății STE să fie reglementate de dreptul italian, referindu-se la împrejurarea că această societate a fost constituită ca societate a unui stat membru, și anume Republica Italiană, și că aceasta și-a transferat ulterior sediul social și s-a constituit potrivit dreptului unui alt stat membru, și anume Marele Ducat al Luxemburgului, păstrând în același timp centrul activităților sale în primul stat membru.
- 20 Or, din informațiile de care dispune Curtea, a căror verificare revine instanței de trimitere, reiese că nu a fost impusă nicio restricție cu ocazia acestui transfer și a acestei transformări societare.
- 21 Întrucât transferul sediului social și transformarea societății italiene STA în societatea luxemburgheză STE nu fac parte, așadar, din împrejurările pertinente pentru a răspunde la întrebarea adresată de instanța de trimitere, este necesar să se reformuleze întrebarea preliminară în sensul că această instanță solicită în esență să se stabilească dacă articolele 49 și 54 TFUE se opun unei legislații a unui stat membru care prevede în general aplicarea dreptului său național actelor de administrare a unei societăți cu sediul în alt stat membru, dar care exercită partea principală a activităților sale în primul stat membru.
- 22 În această privință, trebuie, în primul rând, să se stabilească dacă situația în discuție în litigiul principal intră sub incidența libertății de stabilire.

- 23 Astfel, conform articolului 49 TFUE coroborat cu articolul 54 TFUE, beneficiază de libertatea de stabilire acele societăți care sunt constituite în conformitate cu legislația unui stat membru și care au sediul social, administrația centrală sau locul principal de desfășurare a activității în cadrul Uniunii (Hotărârea din 25 octombrie 2017, Polbud – Wykonawstwo, C-106/16, EU:C:2017:804, punctul 32).
- 24 În temeiul articolului 49 al doilea paragraf TFUE coroborat cu articolul 54 TFUE, libertatea de stabilire pentru societățile menționate la acest ultim articol include printre altele constituirea și administrarea acestor societăți în condițiile definite de legislația statului membru de stabilire pentru propriile sale societăți (Hotărârea din 25 octombrie 2017, Polbud – Wykonawstwo, C-106/16, EU:C:2017:804, punctul 33).
- 25 Pe de altă parte, societățile menționate au dreptul să își exercite activitatea în alt stat membru, localizarea sediului social, a administrației centrale sau a sediului principal servind, asemenea cetățeniei persoanelor fizice, la determinarea legăturii lor cu ordinea juridică a unui stat membru (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 noiembrie 2002, Tim, C-208/00, EU:C:2002:632, punctul 57).
- 26 În lipsa unei uniformizări în dreptul Uniunii, definirea elementului de legătură care determină dreptul național aplicabil unei societăți este, potrivit articolului 54 TFUE, de competența fiecărui stat membru, acest articol acordând aceeași importanță sediului social, administrației centrale și locului principal de desfășurare a activității unei societăți ca elemente ale unei astfel de legături (Hotărârea din 25 octombrie 2017, Polbud – Wykonawstwo, C-106/16, EU:C:2017:804, punctul 34).
- 27 În speță, din decizia de trimitere rezultă, *primo*, că STE a fost constituită în anul 2004 sub forma unei societăți luxemburgheze, *secundo*, că această societate are sediul social în Luxemburg și, *tertio*, că aceasta își desfășoară cea mai mare parte a activităților într-un alt stat membru, și anume în Republica Italiană.
- 28 Având în vedere jurisprudența care figurează la punctele 23-26 din prezenta hotărâre, trebuie să se considere că situația acestei societăți și în special actele de administrare pe care le adoptă în legătură cu activitățile pe care le desfășoară în Italia intră sub incidența libertății de stabilire.
- 29 În aceste condiții, este necesar să se stabilească, în al doilea rând, dacă legislația unui stat membru care prevede aplicarea dreptului său național actelor de administrare a unei societăți stabilite în alt stat membru, pentru motivul că această societate exercită partea principală a activităților sale în primul stat membru, constituie o restricție privind libertatea de stabilire.
- 30 Trebuie considerate restricții privind libertatea de stabilire, în sensul articolului 49 TFUE, toate măsurile care interzic, îngreunează sau fac mai puțin atractivă exercitarea acestei libertăți (Hotărârea din 5 octombrie 2004, CaixaBank France, C-442/02, EU:C:2004:586, punctul 11, și Hotărârea din 25 octombrie 2017, Polbud – Wykonawstwo, C-106/16, EU:C:2017:804, punctul 46).
- 31 Or, trebuie arătat că o reglementare a unui stat membru care prevede că societățile stabilite în alt stat membru care exercită partea principală a activităților lor în primul stat membru trebuie să respecte, în cadrul realizării actelor lor de administrare, pe lângă obligațiile care rezultă, dacă este

cazul, din dreptul statului lor membru de stabilire, dreptul primului stat membru ar putea face mai dificilă administrarea unor astfel de societăți, din moment ce le-ar putea obliga să se conformeze cerințelor impuse de aceste două seturi normative.

- 32 Rezultă că o astfel de reglementare este susceptibilă să facă mai puțin atractivă exercitarea libertății de stabilire și constituie, în consecință, un obstacol în calea exercitării libertății de stabilire.
- 33 În cazul de față, rezultă din decizia de trimitere că STE este o societate de drept luxemburghez, al cărei sediu social se află în Luxemburg. Cu toate acestea, reiese de asemenea din decizia de trimitere că, în ceea ce privește actele sale de administrare, aplicarea articolului 25 alineatul 1 a doua teză din Legea nr. 218/1995 supune această societate dreptului italian, pentru singurul motiv că își exercită partea principală a activităților sale în Italia.
- 34 În aceste condiții, o societate care se află în situația societății STE ar putea fi supusă, în mod cumulativ, atât dreptului luxemburghez, cât și dreptului italian. Or, o astfel de aplicare cumulativă a dreptului a două state membre poate face mai dificilă administrarea acestei societăți.
- 35 Trebuie să se analizeze, în consecință și în al treilea rând, dacă o restricție privind libertatea de stabilire care rezultă dintr-o reglementare precum cea în discuție în litigiul principal ar putea fi totuși justificată.
- 36 Dintr-o jurisprudență constantă rezultă că o restricție privind libertatea de stabilire nu poate fi admisă decât dacă se justifică prin motive imperative de interes general. În plus, ea trebuie să fie de natură să asigure realizarea obiectivului în discuție, fără să depășească ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 decembrie 2005, Marks & Spencer, C-446/03, EU:C:2005:763, punctul 35, și Hotărârea din 25 octombrie 2017, Polbud – Wykonawstwo, C-106/16, EU:C:2017:804, punctul 52).
- 37 În această privință, trebuie arătat de la bun început că instanța de trimitere nu indică motivele care ar justifica restricția privind libertatea de stabilire pe care o implică aplicarea articolului 25 alineatul 1 a doua teză din Legea nr. 218/1995 în privința actelor de administrare a unei societăți constituite în mod valabil în temeiul dreptului unui alt stat membru și care exercită partea principală a activităților sale pe teritoriul italian. Astfel de indicații nu rezultă nici din modul de redactare a acestei dispoziții, nici din cel al articolului 2381 din Codul civil.
- 38 În schimb, din înscrisurile guvernului italian reiese, în primul rând, că restricția privind libertatea de stabilire în discuție se justifică prin obiectivul protecției acționarilor, a creditorilor, a salariaților și a terților.
- 39 În această privință, trebuie amintit că protecția intereselor creditorilor, ale lucrătorilor și ale asociațiilor minoritari figurează printre motivele imperative de interes general recunoscute de Curte (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 octombrie 2017, Polbud – Wykonawstwo, C-106/16, EU:C:2017:804, punctul 54 și jurisprudența citată).
- 40 Astfel, articolele 49 și 54 TFUE nu se opun, în principiu, unor măsuri ale unui stat membru prin care se urmărește ca interesele creditorilor, ale asociațiilor minoritari, precum și ale lucrătorilor unei societăți care a fost constituită în conformitate cu dreptul unui alt stat membru, dar care exercită partea principală a activităților sale pe teritoriul național să nu fie afectate în mod nejustificat.

- 41 Cu toate acestea, conform jurisprudenței citate la punctul 36 din prezenta hotărâre, restricția în discuție în litigiul principal trebuie să fie de natură să asigure realizarea obiectivului de protecție a creditorilor, a acționarilor minoritari, precum și a lucrătorilor și nu trebuie să depășească ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv.
- 42 Or, dacă articolul 25 alineatul 1 a doua teză din Legea nr. 218/1995 ar trebui interpretat în sensul că presupune că orice act de administrare a unei societăți constituite în mod valabil potrivit dreptului unui alt stat membru, dar care exercită partea principală a activităților sale în Italia ar trebui să fie supus legislației italiene, nu ar fi posibil să se verifice existența, într-un caz concret, a unui risc de atingere adusă intereselor creditorilor, ale acționarilor minoritari sau ale lucrătorilor. Astfel, trebuie precizat că un asemenea risc poate depinde printre altele de tipul de act adoptat și poate varia în funcție de componența acționariatului societății în cauză. În plus, este posibil ca legislația statului membru în care s-a constituit societatea în cauză să fi luat în considerare interesele menționate mai sus, împrejurare de care aplicarea automată a legislației italiene nu permite să se țină seama.
- 43 În consecință, reglementarea națională precum cea în discuție în litigiul principal depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului protecției intereselor menționate la punctul 39 din prezenta hotărâre.
- 44 În al doilea rând, guvernul italian arată că reglementarea națională în discuție în litigiul principal urmărește combaterea practicilor abuzive, împiedicând comportamente care constau în crearea unor aranjamente pur artificiale, lipsite de realitate economică.
- 45 În această privință, trebuie amintit că, desigur, statele membre au posibilitatea de a adopta orice măsură de natură să prevină sau să sancționeze fraudele (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 martie 1999, Centros, C-212/97, EU:C:1999:126, punctul 38, și Hotărârea din 25 octombrie 2017, Polbud – Wykonawstwo, C-106/16, EU:C:2017:804, punctul 61).
- 46 Pe de altă parte, combaterea evaziunii fiscale și a fraudei poate justifica o restricție privind libertatea de stabilire prevăzută la articolul 49 TFUE, cu condiția ca obiectul specific al unei astfel de restricții să fie acela de se opune unor comportamente care constau în crearea unor aranjamente pur artificiale, lipsite de realitate economică, în scopul de a eluda impozitul datorat în mod normal pentru profitul generat de activități desfășurate pe teritoriul național (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 septembrie 2006, Cadbury Schweppes și Cadbury Schweppes Overseas, C-196/04, EU:C:2006:544, punctul 55, precum și Hotărârea din 20 ianuarie 2021, Lexel, C-484/19, EU:C:2021:34, punctul 49).
- 47 Cu toate acestea, Curtea a apreciat, pe de o parte, că stabilirea sediului social sau real al unei societăți în conformitate cu legislația unui stat membru cu scopul de a beneficia de o legislație mai avantajoasă nu constituie în sine un abuz (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 martie 1999, Centros, C-212/97, EU:C:1999:126, punctul 27, și Hotărârea din 25 octombrie 2017, Polbud – Wykonawstwo, C-106/16, EU:C:2017:804, punctul 40).
- 48 Pe de altă parte, simpla împrejurare că o societate, deși are sediul într-un stat membru, își desfășoară partea principală a activităților sale într-un alt stat membru nu poate să constituie temeiul unei prezumții generale de fraudă și să justifice o măsură care aduce atingere exercitării unei libertăți fundamentale garantate de tratat (a se vedea prin analogie Hotărârea din 25 octombrie 2017, Polbud – Wykonawstwo, C-106/16, EU:C:2017:804, punctul 63).

- 49 Or, în speță, dacă reglementarea în discuție în litigiul principal ar trebui interpretată în sensul că impune aplicarea sistematică a legii italiene în cazul oricărui act de administrare al unei societăți stabilite în alt stat membru, dar care exercită partea principală a activităților sale în Italia, aceasta ar echivala cu instituirea unei prezumții potrivit căreia comportamentele unei astfel de societăți ar fi abuzive. O astfel de reglementare, având în vedere considerațiile expuse la punctele 47 și 48 din prezenta hotărâre, ar fi disproporționată (a se vedea prin analogie Hotărârea din 25 octombrie 2017, Polbud – Wykonawstwo, C-106/16, EU:C:2017:804, punctul 64).
- 50 În aceste condiții, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată că articolele 49 și 54 TFUE trebuie interpretate în sensul că se opun unei legislații a unui stat membru care prevede în general aplicarea dreptului său național în privința actelor de administrare a unei societăți stabilite în alt stat membru, dar care își desfășoară partea principală a activităților sale în primul stat membru.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 51 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară:

Articolele 49 TFUE și 54 TFUE

trebuie interpretate în sensul că

se opun unei legislații a unui stat membru care prevede în general aplicarea dreptului său național în privința actelor de administrare a unei societăți stabilite în alt stat membru, dar care își desfășoară partea principală a activităților sale în primul stat membru.

Semnături